

BIULETYN *informacyjny*

Wszystkim naszym czytelnikom, działaczom i członkom PTTK, korespondentom i współpracownikom, najlepsze życzenia dobrych Świąt i pomyślnego Nowego Roku składa

Redakcja
Biuletynu Informacyjnego
Zarządu Głównego PTTK

ZARZĄDU GŁÓWNEGO
PTTK Nr 130
GRUDZIEŃ 1969

- **Udział PTTK w obchodach leninowskich**
- **Jerzy Sierpiński sekretarzem generalnym Towarzystwa**
- **Adolf Cichy skarbnikiem, Marek Arczyński i Wojciech Militz członkami Prezydium ZG**

VII PLENUM ZG PTTK

W WARSZAWIE pod przewodnictwem prezesa Towarzystwa Piotra Gajewskiego obradowało VII Plenum Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego. Uczestniczyli w nim obok członków ZG zaproszeni goście: przedstawiciel Wydziału Propagandy i Agitacji KC PZPR Zbigniew Kulczycki oraz dyrektor Departamentu Ruchu Turystycznego GKKFiT Stanisław Ostrowski.

Zebrań plenarne ZG PTTK było poświęcone przede wszystkim omówieniu udziału Towarzystwa w obchodach 100-lecia urodzin Włodzimierza Lenina. Wszelchstronny program z jakim PTTK zamierza włączyć się do tych obchodów przedstawił wiceprezes ZG Jacek Węgrzynowicz. Spotkał się on z niezwykle życzliwym przyjęciem uczestników Plenum, którzy w dyskusji wnieśli wiele nowych inicjatyw i pomysłów. Ustalono, że z zamierzeniami naszego Towarzystwa co do imprez, wystaw, ekspozycji muzealnych popularyzujących postać oraz działalność wybitnego przywódcy rosyjskiego i międzynarodowego ruchu ro-

botniczego, organizatora i kierownika Rewolucji Październikowej — Włodzimierza Lenina należy zapoznać wszystkich członków PTTK, a także organizatorów życia turystycznego w naszym kraju. W tym celu PTTK-owski program obchodów leninowskich w 1970 roku zostanie zaprezentowany podczas tegorocznej konferencji dyrektorów krajowych biur podróży. Po dyskusji program udziału PTTK w obchodach stulecia urodzin W. I. Lenina został przez Plenum przyjęty jednogłośnie. Z jego tekstem zapoznajemy naszych Czytelników obok.

W dalszej części obrad Plenum przewodniczący Komisji Inwestycyjnej ZG PTTK S. Farjaszewski przedstawił wytyczne do działalności inwestycyjnej oraz plan inwestycji i remontów na lata 1971—1975.

Omawiając ten temat referent sprezentował główne kierunki działalności inwestycyjnej Towarzystwa. Są nimi: modernizacja istniejącej bazy PTTK-owskiej oraz w uzasadnionych przypadkach jej rozbudowa, budowa nowych obiektów głównie w rejonach górskich i na szlakach wodnych, przejmowanie obiektów celem ich adaptacji dla potrzeb PTTK, budowa campingów i rozwój stacji turystycznych.

Co się tyczy planu inwestycji PTTK na lata 1971-75 to wygląda on następująco. Obiekty, które mają powstać koncentrują się przede wszystkim w rejonach górskich i to głównie w woj. krakowskim, co jest uzasadnione możliwością wykorzystania tych obiektów w ciągu całego roku, a nie krótkich okresów sezonowych. Mają one pokrycie w planach centralnych GKKFiT, wojewódzkich oraz w ramach czynów społecznych. W woj. katowickim dotyczy to schroniska na Skrzycznem. W woj. krakowskim domu wycieczkowego w Korbielowie oraz schroniska na Lubaniu, nad Morskim Okiem, pod Pilskiem; w woj. rzeszowskim schroniska Wołosate oraz stacji wodnej Polańczyk nad Zalewem Solińskim. Schroniska budowane przy pomocy czynów społecznych to dom wycieczkowy w Olszynie koło Częstochowy oraz schronisko im. Lenina pod Babią Górą.

Z tych względów Plenum nie dyskutowało szerzej zamierzeń inwestycyjnych Towarzystwa, których realizacja byłaby potrzebna, jednak ze względu na niezamieszczenie ich w ogólnych planach inwestycyjnych jest po prostu niemożliwa.

Natomiast uczestnicy zebrania plenarnego postulowali, by sprawa campingów, które można budować

w ramach planów terenowych stanowiła dla Towarzystwa sprawę o znaczeniu podstawowym i by w miarę istniejących możliwości PTTK rozszerzało bazę campingową. Postanowiono również dać priorytet budowie schroniska PTTK pod Pilskiem z uwagi na katastrofalny stan dotychczasowego obiektu oraz szczególne walory, zwłaszcza narciarskie, Pilska.

Plenum zatwierdziło wytyczne do działalności inwestycyjnej oraz plan inwestycji i remontów na lata 1971-75.

Następnie prezes ZG PTTK Piotr Gajewski przedstawił Plenum propozycje zmian organizacyjnych w Zarządzie Głównym Towarzystwa. Plenum przyjęło rezygnację kol. Stefana Strogulskiego ze stanowiska sekretarza generalnego Towarzystwa. Plenum wyraziło kol. S. Strogulskiemu podziękowanie za dotychczasową ofiarną pracę na stanowisku sekretarza generalnego ZG PTTK. Jednocześnie powołało na to miejsce dotychczasowego skarbnika kol. Jerzego Sierpińskiego. Skolei funkcję skarbnika objął kol. Adolf Cichy, co zostało również zaakceptowane przez Plenum ZG. Dokooptowano do składu Prezydium ZG PTTK kol. kol. Marka Arczyńskiego i Wojciecha Militza.

PROGRAM UDZIAŁU POLSKIEGO TOWARZYSTWA TURYSTYCZNO-KRAJOZNAWCZEGO W OBCHODACH STULECIA URODZIN W. LENINA

I

W KWIECIEŃNIU 1970 r. minie setna rocznica urodzin wybitnego przywódcy rosyjskiego i międzynarodowego ruchu robotniczego, organizatora i kierownika Rewolucji Październikowej — Włodzimierza Iljicza Lenina.

W Polsce Ludowej, której powstanie oraz socjalistyczny kierunek rozwoju zawdzięczamy Związkowi Radzieckiemu — państwu, gdzie żył i działał Włodzimierz Lenin — rocznicę tę będziemy obchodzić szczególnie uroczysto.

Obchody z nią związane winny przyczynić się do upowszechnienia wśród członków PTTK wiedzy o życiu i działalności Włodzimierza Lenina — wielkiego rewolucjonisty i humanisty, a także miłośnika turystyki i krajoznawstwa.

Krajoznawcze wędrowki traktował Lenin jako jeden z ważnych środków poznawania życia ludu, jego dążeń, pragnień i marzeń. Stanowiły one zarazem podstawową formę kontaktu z przyrodą, którego Lenin nieustannie poszukiwał, dostarczały mu sił do twórczej pracy, a potem już w latach władzy radzieckiej inspirowały go do podejmowania działań ustawodawczych w dziedzinie ochrony przyrody i zabytków kultury. Krajoznawcze zainteresowania Lenina towarzyszyły mu przez całe życie.

II

ZARZĄD Główny PTTK inaugurując w ramach Towarzystwa uroczystości związane z obchodami setnej rocznicy urodzin Włodzimierza Lenina zwraca się z apelem do wszystkich działaczy i ogniw PTTK, do turystów i młodzieży krajoznawczej o branie czynnego udziału w uroczystościach Roku Lenińskiego, a w szczególności o uczestnictwo w imprezach organizowanych przez PTTK.

Celem pogłębienia wiedzy wszystkich turystów o życiu i działalności Lenina, a zwłaszcza o jego wędrowkach krajoznawczych na ziemiach polskich, Zarząd Główny Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego postanawia:

1. Zorganizowana będzie w Towarzystwie (w oddziałach, komisjach, kołach i klubach) seria odczytów poświęconych Leninowi, ze szczególnym uwzględnieniem

jego krajoznawczych zainteresowań oraz stosunku do Polski. Złożą się na nią następujące tematy:

- a) „Włodzimierza Lenina zainteresowanie krajoznawcze”,
- b) „Lenin w Polsce”,
- c) „Stosunek Lenina do wywoleńskich dążeń narodu polskiego”,
- d) „Lenin — rewolucjonista, uczonec i człowiek”.

2. Dla właściwego przygotowania akcji odczytowej zostaną zorganizowane:

- a) centralne seminarium z udziałem prelegentów PTTK dla przedyskutowania problemów związanych z tematami odczytów,
- b) opublikowane odpowiednie materiały, które będą stanowiły podstawę do opracowania przez prelegentów odczytów.

3. W ogniwach PTTK będą organizowane wycieczki do muzeów Włodzimierza Lenina, muzeów ruchu rewolucyjnego, zakładów pracy noszących imię W. Lenina.

4. Zostaną zorganizowane rajdy i zloty do miejsc i na terenach związanych z pobytom W. Lenina. Zarząd Główny PTTK ustali ponadto specjalną odznakę turystyczną „Szlakami Lenińskimi”.

Szczególnie uroczysty charakter nadany będzie XV Międzynarodowemu Turystycznemu Rajdowi „Szlakami Lenina” w Tatrach i na Podhalu. Podobny charakter powinny posiadać inne Rajdy Przyjaźni, np. w Wielkopolsce, w Kieleckim (im. Skopenki) itp. Przy okazji rajdów ich organizatorzy powinni urządzać spotkania z działaczami ruchu robotniczego.

5. We wszystkich kołach przewodniczkich w ramach zajęć szkoleniowych należy przeprowadzić wykłady na temat życia i działalności W. I. Lenina oraz jego pobytu i działalności w Polsce.

Te zajęcia szkoleniowe należy łączyć z wycieczkami do muzeów ruchu rewolucyjnego i do muzeów Lenina.

6. Powinna być wykorzystywana w pracy kół PTTK fotogazetka pt.: „Lenin — miłośnik turystyki i krajoznawstwa” wydana przez ZG PTTK.

7. Powinna być również użytkowana w pracy programowej przygotowana przez Zarząd Główny i Muzeum Lenina w Warszawie wystawa pt.: „Lenin w Polsce”.

8. Turyści powinni być zachęceni do masowego udziału w konkursie wiedzy o Leninie zainicjowanym na łamach MT „Światowid”, „Poznaj Swój Kraj”, a podjętym przez Muzeum Lenina w Warszawie.

9. Należy wystąpić z apelem o podejmowanie czynów społecznych w związku z budową schroniska im. Lenina w rejonie Babiej Góry.

10. Trzeba zainteresować działaczy Towarzystwa oraz turystów przejazdem przez ich teren sztafety grupy czołowych polskich aktywistów turystycznych z 3 zakładów noszących imię Lenina: Huty, Kopalni i Stoczni.

11. W celu podsumowania udziału Towarzystwa w obchodach setnej rocznicy urodzin W. I. Lenina oraz

przedyskutowania dalszego programu internacjonalistycznego wychowania w ogniwach PTTK zostanie zorganizowana w kwietniu 1971 roku centralna impreza z udziałem działaczy turystycznych najbardziej wyróżniających się w organizacji Roku Leninowskiego.

ZARZĄD Główny PTTK wyraża przekonanie, że do realizacji przedłożonego programu aktywności turystycznej Towarzystwa podejście z pełnym zaangażowaniem, aby potwierdzić jeszcze raz przy tej okazji ideowo-wychowawczy charakter działalności naszego Towarzystwa.

Zarząd Główny PTTK

Warszawa, 8.XI.1969 r.

KONFERENCJA PRZYJACIÓŁ

W DNIACH od 25 października do 1 listopada 1969 r. obradowała w Warszawie IX Konferencja Organizacji Turystycznych europejskich krajów socjalistycznych, zorganizowana przez Zarząd Główny Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego przy współdziałaniu Krajowej Rady Ogólnozwiązkowej Federacji Sportu, Wychowania Fizycznego i Turystyki CRZZ. W Konferencji uczestniczyli przedstawiciele organizacji turystycznych Bułgarii — Bułgarski Związek Turystyczny; Czechosłowacji — Federacja Turystyki i Campingu Czechosłowackiego Związku Wychowania Fizycznego; NRD — Komitet Turystyki i Wędrownictwa; Rumunii — Rumuńska Federacja Turystyki i Alpinizmu; Węgier — Węgierskie Towarzystwo Przyjaciół Przyrody; Związku Radzieckiego — Centralna Rada do spraw Turystyki WCSPS; Polski — Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, Komisja Zdrowia i Turystyki Jugosłowiańskich Związków Zawodowych przysłała telegram usprawiedliwiający nieobecność jej delegacji ważnymi, wcześniej zaplanowanymi zadaniami, zawierającymi życzenia pomyślnych obrad.

Otwarcia konferencji w gmachu Centralnej Rady Związków Zawodowych dokonał prezes Zarządu Głównego PTTK, poseł Piotr Gajewski, witając zebranych i nakreślając cele oraz zadania konferencji.

Przemówienia powitalnego dokonał zastępca przewodniczącego GKKFİT — Józef Rutkowski. Obszerny referat omawiający 25-letni dorobek Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w dziedzinie turystyki, zwłaszcza turystyki socjalnej — wygłosił sekretarz Centralnej Rady Związków Zawodowych — Wiesław Kos.

W uroczystości otwarcia konferencji uczestniczył również zastępca kierownika Wydziału Agitacji i Propagandy KC PZPR Jan Skrzypczak oraz przedstawiciele bratnich organizacji, współpracujących z PTTK.

PTTK było reprezentowane na konferencji przez delegację w składzie: wiceprezes Zarządu Głównego PTTK — J. Przedziecki, sekre-

tarz generalny — S. Strogulski, zastępca sekretarza generalnego — W. Militz, sekretarz Krajowej Rady Ogólnozwiązkowej Federacji Sportu, Wychowania Fizycznego i Turystyki — J. Topisz.

W trakcie obrad roboczych uczestnicy konferencji wymienili poglądy i doświadczenia na tematy: — ideowo-wychowawczej roli turystyki w rozwoju społeczeństwa socjalistycznego (wprowadzenie W. Militz),

— organizacji turystyki i wypoczynku w związku ze skracaniem czasu pracy (wprowadzenie J. Topisz),

— międzynarodowej współpracy organizacji turystycznych — (wprowadzenie S. Strogulski).

Omówiono również program udziału turystów w obchodach 100-iej rocznicy urodzin W. I. Lenina na podstawie propozycji przedstawionych przez delegację polską.

Obradom roboczym konferencji przewodniczyli kolejno przewodniczący każdej delegacji.

W wyniku wielostronnych rozmów uzgodniono w czasie konferencji plany wymiany turystycznej oraz wspólny Kalendarz Imprez Turystycznych na 1970 r.

Uczestnicy konferencji odbyli spotkania z przedstawicielami CRZZ, GKKFİT, działaczami PTTK w Hucie im. Lenina, w Oddziale PTTK w Zakopanem i Wieliczce, zwiedzili Warszawę i jej najbliższe okolice, Kraków wraz z okolicą, Zakopane i Poronin z Muzeum Lenina oraz oddali hołd pamięci ofiar hitlerowskiego ludobójstwa w Oświęcimiu.

1 listopada w Dniu Zmarłych złożono wieńce na Cmentarzu Żołnierzy Radzieckich i Żołnierzy Polskich poległych w walce z najeźdźcą hitlerowskim.

Spotkanie przebiegało w serdecznej i przyjacielskiej atmosferze nacechowanej zgodnością poglądów co do podstawowych zasad rozwoju turystyki w społeczeństwie socjalistycznym z uwzględnieniem specyficznych odrębności działania w każdym z krajów.

Zgodnie też uznano za celowe kontynuowanie spotkań przedstawicieli organizacji turystycznych krajów socjalistycznych ze względu na pożytek wynikający z wy-

miany doświadczeń w zakresie najbardziej skutecznych metod rozwijania turystyki, zapewnienia jej ideowo-wychowawczej treści i właściwej roli w pogłębianiu więzów przyjaźni i braterstwa między narodami krajów socjalistycznych. Z pełną satysfakcją przyjęto zaproszenie Czechosłowackiej Federacji Turystyki i Campingu, oraz węgierskiego Towarzystwa Przyjaciół Przyrody do przeprowadzenia X Konferencji Organizacji Turystycznych Krajów Socjalistycznych jesienią 1970 roku na terenie Czechosłowacji i XI Konferencji w 1971 roku na Węgrzech.

Uczestnicy Konferencji uzgodnili, że będą co roku wymieniali informacje o organizowanych u siebie międzynarodowych imprezach turystycznych najpóźniej do końca października roku poprzedzającego te imprezy.

Wyrazili oni również uznanie dla osiągnięć Polskiej Ludowej w dziedzinie turystyki oraz podziękowanie dla PTTK za zorganizowanie konferencji, wielokrotnie podkreślając jej sprawny przebieg.

Uczestnicy Konferencji zapewnili, że reprezentowane przez nich organizacje turystyczne dołożą wszelkich starań, aby poprzez swoją działalność krajoznawczą i turystyczną przyczynić się do pełnej realizacji konkretnych wskazań narady Partii Komunistycznych i Robotniczych w Moskwie 1969 r. w dziedzinie utrwalenia pokoju światowego, umacnianiu i rozszerzaniu zdobyczy socjalizmu oraz tworzeniu warunków dla wypoczynku ludzi pracy.

Postanowiono, iż przedmiotem obrad X-tej konferencji organizacji turystycznych krajów socjalistycznych będą tematy:

1. Problemy rozwoju turystyki młodzieżowej. (Temat ten przygotowuje NRD).

2. Problemy szkolenia i wykorzystania kadr turystycznych. (Bułgaria).

3. Modernizacja form i metod działalności turystycznej. (Czechosłowacja).

Ustalenie organizatorów i terminów dwu następnych konferencji jest tym ważniejsze, iż przedostatnia, VIII Konferencja, odbyła się w 1966 r. w NRD. Kolejna miała być w CSRS, jednak nie doszła do skutku z powodu znanych wydarzeń politycznych, które miały miejsce w tym kraju. Dopiero te-

goroczna inicjatywa PTTK doprowadziła do wznowienia tych pożytecznych spotkań.

Dokonując podsumowania wyników konferencji, Prezes Piotr Gajewski powiedział m.in.:

„IX-ta Konferencja Organizacji Turystycznych krajów socjalistycznych zakończyła swoje obrady i uzgodniła tekst komunikatu końcowego.

Nie było by celowe powtarzanie zawartych w tym komunikacie sformułowań. Pragnę natomiast podkreślić szczególnie ważne mo-

menty konferencji. Sądzę więc, że znaczenie spotkania organizacji turystycznych krajów socjalistycznych polega głównie na tym, że konferencja warszawska niejako wskrzesiła przerwane na pewien przeciąg czasu nasze zespołowe robocze kontakty przy stole obrad. Tym samym IX-ta Konferencja przyczyniła się do wzbogacenia naszych doświadczeń, a więc i podniesienia na wyższy poziom naszej codziennej pracy, a także do umocnienia braterskich więzów organizacji turystycznych krajów socjalistycznych, które współdziałają ze

sobą w dziedzinie rozwoju turystyki.

Te pozytywne wyniki naszej Konferencji można by wyliczać jeszcze stosunkowo długo. Należy jednak z całym naciskiem podkreślić, że osiągnięcie ich nie byłoby możliwe, gdyby nie panująca na konferencji atmosfera serdecznej przyjaźni i jedności w zasadniczych kwestiach dotyczących naszego wspólnego działania, której podstawę stanowi socjalistyczna wspólnota ustrojowa i kierownicza rola komunistycznych i robotniczych partii naszych krajów”.

MARSZE NA ORIENTACJĘ I SZKOLENIE PRZODOWNIKÓW GŁÓWNYMI TEMATAMI XIII ZŁOTU PIECHURÓW

W DNIACH 10—12 października 1969 r. odbył się w Spale XIII Ogólnopolski Zlot Przodowników Turystyki Pieszej PTTK. Uczestniczyło w nim ponad 330 czolowych aktywistów tej pięknej dyscypliny turystyki, przedstawiciele wszystkich środowisk turystyki pieszej w kraju. Najliczniej reprezentowane były okręgi: łódzki, krakowski, poznański, warszawski i katowicki.

W obradach zlotu z ramienia Zarządu Głównego PTTK brał udział wiceprezes Towarzystwa kol. Jerzy Przedziecki i przewodniczący Komisji Turystyki Pieszej ZG PTTK Henryk Tomkiewicz. Uczestniczyła także kol. Wanda Bem — naczelnik Wydziału Ruchu Krajowego GKKFiT. Do Spaly przybyli również dwaj przedstawiciele słowackiej turystyki pieszej — Antoni Szlosar i Juliusz Vagaczi z Koszyc. Obecny był Honorowy Członek KTP Edmund Mieroszewicz.

Otwarcia zlotu dokonał w imieniu gospodarzy — Okręgowej Komisji Turystyki Pieszej w Łodzi jej przewodniczący Włodzimierz Koncman, zaś obrady prowadził również łódzianin Stefan Kacper-

ski. Sejmik piechurów obradował przede wszystkim nad przyszłością tej tradycyjnej, a przecież stale rozwijającej się dyscypliny turystyki. A o jej kolosalnym skoku na-przód świadczą następujące dane: w rajdach i zlotach brało udział 600 tys. osób, a w 13 tys. wycieczek czyli w imprezach nie wymagających wysokich kwalifikacji uczestniczyło 312 tys. ludzi. Tymi imprezami kierowało 2.000 przodowników. Ale nie tylko o kwestię ilości imprez chodzi. Także i o to, że 250 klubów i komisji pieszych działających przy oddziałach PTTK podejmowało i podejmuje liczne akcje mające na celu wprowadzenie nowych ciekawych form imprez, co daje w konsekwencji przyciąganie do turystyki pieszej nowych jej amatorów pochodzących z różnych środowisk.

Właśnie tym nowym formom, głównie marszom na orientację zlot poświęcił wiele uwagi. Postu-

lowano m.in. powołanie komisji marszów na orientację ZG PTTK oraz ustanowienie nowej odznaki, opracowanie odpowiednich regulaminów, ustalenia kalendarzy imprez, a także przejęcia w swe ręce mistrzostw Polski w tej dyscyplinie turystyki.

Były to sprawy wykraczające nieco poza bezpośrednią tematykę turystyki pieszej jako że komisja marszów na orientację miała by się także zająć przedstawicielami innych dyscyplin turystyki kwalifikowanej.

Kwestią dotyczącą bardziej pie-szego podwórka były sprawy szkolenia przodowników turystyki pieszej. W ub. r. przeszkolono ich np. 900, ale nadano uprawnień tylko 300. Tymczasem zakłada się, że na 100-lecie polskich organizacji turystycznych przodowników ma być 3 tys., tzn. musi przybyć jeszcze siedmiuset. Uczestnicy zlotu zwracali więc uwagę na konieczność sprawniejszego, intensywniejszego

szkolenia przodowników oraz unowocześnienia form szkolenia.

Drugi dzień zlotu wypełniony był zwiedzaniem — wycieczkami autokarowymi i pieszymi do Ilichna (Pomnik Czynu Powstańczego GL i AL, muzeum i skansen partyzancki), Anielina (pomnik w miejscu śmierci majora Hubali Dobrzańskiego), do Inowłódz, Kownewki oraz po Puszczy Nadpilickiej. Odbyło się także turystyczne ognisko z występami folklorystycznego zespołu „Mazovia”.

W ramach zlotu odbyło się także podsumowanie wyników i ocena ogólnopolskiego współzawodnictwa w turystyce pieszej za rok 1968 oraz wręczenie dyplomów uznania wyróżniającym się okręgowym komisjom turystyki pieszej. Wiceprezes ZG PTTK J. Przedziecki wręczył Srebrną Odznakę PTTK za-śluzonemu działaczowi — wiceprzewodniczącemu OKTP w Łodzi kol. Władysławowi Przybylskiemu.

ZŁOTY LAUR PTTK dla red. TADEUSZA RYCERSKIEGO

Zarząd Główny PTTK ogłosił w roku bieżącym kolejny konkurs dziennikarski. Jego celem jest popularyzacja zagadnień turystycznych i krajoznawstwa, ze szczególnym uwzględnieniem działalności PTTK. Do nagród pretendować mogli autorzy artykułów publicystycznych, reportaży, felietonów, a także informacji opublikowanych w 1968 roku w prasie codziennej i periodykach zarówno centralnych, jak i terenowych, oraz w radio i telewizji. Ocena twórczości obejmowała jej wartość merytoryczną i propagandową, celowość i aktualność poruszonego zagadnienia oraz częstotliwość publikacji.

Jury tegorocznego konkursu pod przewodnictwem Jerzego Putramenta przyznało pierwszą nagrodę — Złoty Laur PTTK red. Tadeuszowi Rycerskiemu ze Świątowa. Dwie drugie nagrody otrzymali: red. Zbi-

gniew Bożek z Trybuny Robotniczej w Katowicach i red. Tadeusz Jabłoński z Gazety Pomorskiej Bydgoszcz (aktualnie red. T. Jabłoński pracuje w Głosie Wybrzeża w Gdańsku). Trzy trzecie nagrody uzyskali: red. Zbigniew Ringer z Dziennika Polskiego z Krakowa, red. Michał Żywień ze Słowa Polskiego z Wrocławia i red. Marian Sarama z katowickiej Panoramy.

Wręczenia nagród dokonał prezes Towarzystwa Piotr Gajewski. W uroczystości wzięli udział m.in.: przedstawiciel Biura Prasy KC PZPR Jan Symonik, przedstawiciel Wydziału Propagandy i Agitacji, przewodniczący Rady Turystyki GKKFiT Zbigniew Kulczycki, przewodniczący Krajowej Rady Ogólnozwiązkowej Federacji Sportu, Wychowania Fizycznego i Turystyki Jan Kręcielewski.

ODSZEDŁ FELIKS KANCLERZ

I znowu Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, polski ruch krajoznawczy poniosły wielką stratę, utraciły jednego z najbardziej żarliwych i oddanych działaczy. Odszedł od nas na zawsze mgr inż. Feliks Kanclerz, wieloletni wiceprezes Zarządu Głównego PTTK, wybitny krajoznawca i opiekun nad zabytkami, honorowy przewodnik warszawski, popularyzator wiedzy krajoznawczej, naczelnik wydziału architektury i urbanistyki Zarządu Muzeów i Ochrony Zabytków w Ministerstwie Kultury i Sztuki.

Jeszcze przed wojną został przewodnikiem warszawskim, który pięknym językiem, z niebywałym znanstwem i pasją popularyzatorską potrafił mówić o zabytkach stolicy, i o ukochanym mieście. Tym zabytkom, ochronie polskiej spuścizny kulturalnej pozostał wierny do ostatnich, jakże bogatych dni swego życia.

Architekt z wykształcenia, całą swoją energią, wszystkie siły poświęcił wielkiej sprawie opieki nad naszą spuścizną kulturalną, jaką są zabytki architektoniczne i zbiory muzealne. Nie dzielił nigdy swej pracy na zawodową i społeczną. W szerokiej działalności społecznej widział niezbędne uzupełnienie i rozwinięcie zorganizowanych poczynań państwowych w umiłowanej przez Niego dziedzinie.

Z gorącego ukochania ojczystej kultury i krajobrazu zrodziła się ta Jego wielka pasja, to wielkie poczucie odpowiedzialności, z jakimi od początku, jeszcze w trudnych latach powojennej odbudowy, potrafił walczyć o los każdej pięknej budowli historycznej, każdej pamiętki narodowej. Nie była to wówczas walka łatwa: brakowało funduszy, brakowało materiałów, niekiedy brakowało także zrozumienia.

Pracował w wydziale architektury zabytków Biura Odbudowy Stolicy, w Warszawskiej Dyrekcji Odbudowy — jako inspektor robót konserwatorskich, a od 1949 r. w Ministerstwie Kultury i Sztuki. Do końca działał przy tym jako architekt sensu stricto, będąc autorem licznych projektów wnętrza budowli zabytkowych.

Szybko też włączył się Feliks Kanclerz do społecznej działalności PTTK, kładąc podwaliny pod społeczną opiekę nad zabytkami, tego pięknego ruchu w PTTK.

Był z tych, którzy potrafili wszędzie i zawsze o umiłowanej przez siebie idei mówić i pisać, zapalać do pracy obojętnych, przekonywać nawet przeciwników. O zabytkach, zwłaszcza architektury, rozprawiał równie chętnie w stolicy, jak w miasteczku powiatowym czy na wsi; rozprawiał przy warsztacie architekta, biurku urzędnika, w szkole, na zebraniach i zjazdach, na kursach, naradach i konferencjach.

Był świetnym prelegentem PTTK i TWP, popularyzatorem krajoznawstwa. Wygłaszał odczyty o zabytkach i ich ochronie, publikował artykuły w prasie na ten temat, wydawał podręczniki krajoznawstwa w dziedzinie ochrony zabytków. Utrwalone zostało Jego wspaniałe wystąpienie w obronie tych zabytków na Kongresie Kultury Polskiej.

Pozostawił po sobie wiele drukowanych prac z dziedziny architektury. Prowadził wykłady z historii architektury wojskowej i ogólnej w Wojskowej Akademii Politycznej.

Posiadał wiele medali i odznaczeń nadanych za zasługi w Jego rozległej działalności. W roku ubiegłym został udekorowany Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Największym chyba dziełem życia Feliksa Kanclerza jest stworzenie w naszym kraju instytucji społecznej opieki nad zabytkami. Z Jego inicjatywy powstała w 1954 roku komisja opieki nad zabytkami ZG PTTK, której był przewodniczącym a potem wiceprzewodniczącym. W niespełna dwa lata później przystąpił do organizowania sieci komisji okręgowych i oddziałowych do werbowania społecznych opiekunów zabytków.

Dziś opieką społeczną są objęte tysiące zabytków w całej Polsce: pałace i ruiny średnio-wiecznych zamków, przydrożne figury i ariańskie lamusy, dworki i chłopskie chaty. Pracuje 18 okręgowych i 139 oddziałowych komisji opieki nad zabytkami PTTK, zrzeszających 5.500 działaczy. Ta potężna armia ludzi dobrej woli, do których podszedł z gorącym sercem i którym potrafił zaszczerpić swój zapal i swoją ideę — to najwspanialsza spuścizna, jaką Zmarły zostawia po sobie. Skromny i pracowity człowiek, szczerzy patriota, potrafił zyskać wśród nich szacunek, zaufanie i popularność. Teraz ci właśnie działacze będą realizować dzieło życia Feliksa Kanclerza.

25 i 10 rocznica śmierci

ALEKSANDER JANOWSKI i MIECZYŚLAW ORŁOWICZ

W ROKU bieżącym obchodzimy okrągłe rocznice śmierci dwóch ludzi, którym turystyka polska i ruch krajoznawczy zawdzięczają szczególnie wiele. Tak wiele, że z okazji tej starczy przypomnieć same daty oraz parę szczegółów biograficznych. Nie potrzeba natomiast przypominać samych nazwisk, ponieważ naszej generacji są one dostatecznie znane i doprawdy, nieprędko pójdą w zapomnienie.

ALEKSANDER JANOWSKI i MIECZYŚLAW ORŁOWICZ.

Działalność na turystyczno-krajoznawczej niwie była treścią życia jednego i drugiego.

Janowski, warszawiak, urodzony 20.X.1868 r. był człowiekiem o wykształceniu średnim technicznym tylko, lecz jednocześnie o wybitnych zamiłowaniach humanistycznych, posiadającym szeroki horyzont myślowy, a także niebywałą pracowitość. Cecha ta po-

zwoliła mu osiągnąć w drodze samokształcenia nader rozległą wiedzę, pozwalającą po pierwsze na szeroką działalność publicystyczną, po drugie na awans z krzesła urzędnika kolejowego w Sosnowcu do gabinetu naczelnika wydziału międzywojennego Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Był jednym z ludzi, którzy stwarzali szkolnictwo polskie po odzyskaniu niepodległości.

Ale, mimo dużych zasług, przeciw pracy zawodowej poświęcił Janowski część tylko swych sił i energii. Drugą, znacznie większą część spożytkował na pracę społeczną. Miał wybitną żyłkę społecznikowską i niewątpliwą instynkt polityczny. Interesując się od wczesnej młodości wszechstronnie krajem, całokształtem jego życia i kultury, wędrując (tak jest — raczej właśnie wędrując niż podróżując) pociągał swym przykładem innych, grupował ich koło siebie. I gdy przyszła chwila, że na fali wstrząsów jakie przeżył

reżim carski po rewolucji 1905 roku można było wykorzystywać pewne swobody — on właśnie był najgorętszym rzecznikiem powołania Towarzystwa Krajoznawczego, które w jego i innych zamierzeniu jakże wielką rolę patriotyczną i społeczną spełnić miało — i istotnie spełniło. A Janowski to przecież był duszą PTKraj., bo i inicjatorem i autorem statutu i pierwszym kolejnym sekretarzem, później wiceprezesem i prezesem wreszcie Rady Krajoznawczej, oraz samego Towarzystwa. Iluż ludzi w sile dziś wieku będących wychował on i wykształcił na działaczy krajoznawstwa i turystyki swymi „Wycieczkami po kraju”, publikacjami na łamach „Ziemi”, a nade wszystko żywym słowem, własnym przykładem, zachętą, radą dobrą.

Nie dożył dnia wyzwolenia, na który czekał, snując plany odrodzenia polskiego ruchu krajoznawczego. Zmarł 25.X.1944 r. w Komorowie i w parę lat potem dopiero mógł spocząć na Powązkach, w Alei Zasłużonych.

Mieczysław Orłowicz, młodszy o kilkanaście lat (ur. 17.XII.1881 r. w Komarnie), prawnik i historyk sztuki, zaczął swą działalność organizacyjną zostając w r. 1906 prezesem Akademickiego Klubu Turystycznego we Lwowie. Krótko potem rozpoczął pracę autorską, która przez lata miała się złożyć na imponującą biblioteczkę 150 pozycji przewodnikowych. Jeszcze przed odzyskaniem niepodległości działał w Tow. Tatrzańskim i Tow. Krajoznawczym. Pracował od 1919 r. w komórkach turystyki przy Min. Robót Publicznych a później Min. Komunikacji. Był działa-

czem krajoznawstwa przez cały okres międzywojenny, wchodził do władz także po wojnie, na początku a również później, gdy utworzono PTTK. Trzeba w tym miejscu zaznaczyć, że zwłaszcza w latach dwudziestych Orłowicz właśnie był działaczem, który szerzył ideę integracji ówczesnych towarzystw turystycznych i krajoznawczych, osiągając niejedną sukces na tym polu. Potrzeba taka bynajmniej nie dla wszystkich była wówczas równie jasna jak choćby krótko przed wojną, gdy coraz więcej już się mówiło o połączeniu PTT i PTKraj. Zjazd połączeniowy otwierał jednak już po wojnie w 1950 r. właśnie Mieczysław Orłowicz.

Dwóch tych ludzi, Janowskiego i Orłowicza łączyło zwłaszcza to — gdy patrzymy z odległości — że tak jeden jak drugi czynnie uprawiali turystykę do najpóźniejszej starości (dr Orłowicz zmarł 4.X.1959 r.). Należeli do tych działaczy, którzy swą dziedzinę znają nie tylko zza stołu prezydialnego czy okazjonalnych wycieczek. Jeździli i chodzili, nie bali się wysiłku — szli przez kraj i zachęcali do tego innych. Przekazywali im swój zapał i doświadczenie, uczyli jak się wzbogacać poprzez wędrowkę. Poznawali życie ludzi wsi i miasteczek, ich problemy, warunki i dążenia. Nie bardzo to jest dostępne dla wygodnych, którzy zawsze wolą wozic się, zamiast chodzić. I dlatego bliższe poznanie życiorysów dwóch tych działaczy, ich jakże owocnej praktyki — do czego zachęcamy — niejedną by nową myśl, głębszą refleksję, mogło wzbudzić w nas, ludziach epoki pośpiechu, którzy doprawdy nie przeżywamy często tego, co przeżyć można i warto.

ZASŁUŻENI DLA OBRONNOŚCI KRAJU

Już po raz trzeci Ministerstwo Obrony Narodowej wyróżniło działaczy i pracowników Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego medalami Za Zasługi dla Obronności Kraju.

22 października 1969 r. w Głównym Zarządzie Politycznym Wojska Polskiego Zastępca Szefa GZP — WP płk. mgr Edward Szpital wręczył 11 przedstawicielom naszego Towarzystwa to najwyższe, w czasie pokoju, odznaczenie wojskowe. Medale otrzymali: **Zofia Sumińska**, przewodnicząca Komisji Żeglarskiej ZG PTTK i **Danuta Rafalska** — sekretarz tej Komisji, **Wacław Kwaśniewski** — długoletni działacz Komisji Turystyki Pieszkiej i propagator marszów na orientację, **Cezary Wójcicki** — sekretarz Zarządu Okręgu PTTK w Białymstoku, **Ryszard Cetnarski** — kierownik Działu Programowego ZG PTTK, **Edward Wojtuszkiewicz** — wiceprezes Zarządu Okręgu PTTK w Gdańsku, **Henryk Korzistka** — kierownik Działu Prezydialnego ZG PTTK, **Jerzy Macke** — przewodniczący Komisji Speleologicznej ZG PTTK, **Ryszard Semelko** — wiceprzewodniczący Komitetu Organizacyjnego Rajdów im. Włodzimierza Lenina, **Halina Boryca** — kierownik Wydziału Wczasów, **Bernard Bortlik** — prezes Oddziału Zakładowego PTTK przy Kopalni „Wujek” w Katowicach.

Po dokonaniu aktu dekoracji płk Edward Szpital podkreślił pozycję i uznanie, jakie Polskie Towarzy-

stwo Turystyczno-Krajoznawcze zdobyło sobie w środowisku wojskowym. Organizatorska i wychowawcza rola PTTK w jednostkach wojskowych jest instrumentem do budzenia patriotyzmu wśród żołnierzy, zamiłowania do poznawania ojczyzności kraju.

W imieniu odznaczonych podziękowała kol. **Zofia Sumińska**, zapewniając, że to zaszczytne wyróżnienie grupy działaczy i pracowników Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego przyczyni się do jeszcze większego zadziergnięcia więzi między środowiskami cywilnymi i wojskowymi. **Zofia**

Sumińska przytoczyła w swym wystąpieniu piękny przykład działalności PTTK w dziedzinie utrwalania tradycji Chwały Oręża Polskiego. Oto podczas rejsów morskich jachtów PTTK ich uczestnicy składają symboliczne wieńce na trasach konwojów morskich polskich okrętów wojennych w II wojnie światowej.

Zabierając głos, prezes Towarzystwa — **Piotr Gajewski**, serdecznie podziękował kierownictwu Ministerstwa Obrony Narodowej i Głównemu Zarządowi Politycznemu Wojska Polskiego za wyróżnienie działaczy i pracowników PTTK oraz za tworzenie warunków rozwoju działalności PTTK w Wojsku Polskim.

PRAWIE 7 TYSIĘCY CZŁONKÓW LICZY KOSZALIŃSKIE PTTK

W CAŁYM Towarzystwie obecnie odbywają się plenarne zebrania zarządów okręgów PTTK, na których ustalane są główne kierunki działania na rok 1970.

20 października 1969 r. odbyło się także Plenum Zarządu Okręgu PTTK w Koszalinie.

W zebraniu obok członków zarządu okręgu wzięli udział: **Piotr Gajewski**, prezes Zarządu Głównego PTTK, **Zdzisław Kanarek** sekre-

tarz KW PZPR w Koszalinie, **Adam Matwiejewski** sekretarz WK SD, **Klemens Cieślak** zastępca przewodniczącego WRN, **Lech Szeffler** sekretarz OFSWFiT, **Marian Kańdziak** — wiceprzewodniczący ZW ZMS oraz **Marian Kwiecień** zastępca przewodniczącego WKKFiT.

Referat pod tytułem „Główne kierunki działania PTTK na rok 1970 na terenie woj. koszalińskiego” wygłosił wiceprezes Zarządu Okrę-

gu kol. Władysław Nowicki. W wyniku wszechstronnej dyskusji przyjęty został program działania Towarzystwa w woj. koszalińskim, w którym szczególną uwagę zwrócono na udział w obchodach 25-lecia powrotu do Macierzy Ziemi Zachodnich i Północnych. Istotne miejsce w tym programie znalazł także udział koszalińskiego PTTK w obchodach 100-rocznicy urodzin W. I. Lenina.

Prezes Towarzystwa Piotr Gajewski, zabierając głos w dyskusji, podkreślił rolę Okręgu Koszalińskiego PTTK jako ważnego ognia w działalności Towarzystwa. W swym wystąpieniu stwierdził on, że: „Społeczeństwo koszalińskie jest społeczeństwem młodym i mimo braku tradycji, turystyka oraz krajoznawstwo znalazły tu dla siebie podatny grunt. Świadczy o tym dynamiczny rozwój organizacyjny PTTK, w wyniku którego w ostatnich dwóch latach przybyło ponad 4.000 członków Towarzystwa, tak

że na dzień 1 stycznia 1969 r. PTTK w woj. koszalińskim liczy blisko 7.000 osób. Ten rozwój turystyki i krajoznawstwa sprawił, że właśnie Wasze województwo jest organizatorem centralnej imprezy młodzieży ZMS-owskiej „Szlakami Zdobywców Wału Pomorskiego”, która w tym roku zgromadziła tysiące uczestniczków”.

Z obrad plenarnego zebrania wynika, że znaczne osiągnięcia Okręgu Koszalińskiego PTTK w rozwoju turystyki i krajoznawstwa były możliwe dzięki właściwej atmosferze stworzonej przez władze wojewódzkie — partyjne i państwowe, jak również dzięki dobrej układającej się współpracy ze związkami zawodowymi, organizacjami młodzieżowymi i władzami oświatowymi.

Z okazji plenum wielu działaczy odznaczono Złotą i Srebrną Odznaką, PTTK, Odznaką Zasłużonego Działacza Turystyki i Odznaką Zasłużonego dla województwa Koszalińskiego.

PREZYDIUM OBRADUJE

24.IX.1969 r.

Na wrześniowym posiedzeniu Prezydium ZG PTTK pierwszym punktem obrad było przyjęcie zbiorczego sprawozdania finansowego Zarządu Głównego PTTK za rok 1968, zamykającego się sumą bilansową w kwocie 575.941 tys. zł i jednostkowego zamykającego się sumą 72.852.338.32 zł.

Następnie Prezydium przyjęło do wiadomości sprawozdanie z wykonania uchwał Plenum i Prezydium za pierwsze półrocze 1969 r. stwierdzając, że realizacja ich przebiega dobrze.

Zaakceptowane zostało także sprawozdanie z działalności inwestycyjno-remontowej za pierwsze półrocze 1969 r. Szczególnie była w nim uwzględniona sytuacja inwestycyjno-remontowa w woj. wrocławskim. Prezydium zaleciło jednak Zespołowi Inwestycji bardziej energiczne egzekwowanie od okręgów wykonywania zleconych im zadań.

Prezydium oceniając wielki wysiłek jaki corocznie podejmują organizatorzy Rajdu Przyjaźni Szlakami Lenina, oraz wzorowy przebieg tej imprezy postanowiło przyznać nagrody pieniężne czołowym działaczom Komitetu Organizacyjnego Rajdu Lenina. Otrzymali je przewodniczący Komitetu Jan Krejca, komandor rajdu Zdzisław Jaworski, sekretarz komitetu Adam Alberti, sekretarz techniczny Hanna Filippi oraz przewodniczący komisji imprez Stanisław Wasiaczyński.

Prezydium postanowiło wystąpić do Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki o wyrażenie zgody na organizację kongresu AiT (Międzynarodowy Związek Turystyczny) w Polsce w 1973 roku.

W sprawach organizacyjnych omawiana była decyzja władz państwowych, które poleciły dokonania redukcji etatów w Zarządzie Głównym Towarzystwa w związku z akcją deglomeracyjną w stolicy. Prezydium postanowiło zatwierdzić nowy wykaz etatów ZG zmniejszony o 5 i stwierdziło, że sekretarzowi generalnemu ZG PTTK będą podporządkowane bezpośrednio następujące stanowiska pracy: zastępcy sekretarza generalnego do spraw programowych i ekonomicznych, główny księgowy, dyrektor zespołu inwestycji, kierownik działu prezydalnego. Polecono również dokonanie odpowiednich zmian w zakresie czynności pracowników, w regulaminie Biura ZG oraz odpowiednich przesunięć personalnych. Ponadto Prezydium poleciło dokonania redukcji 2 etatów w Zarządzie Okręgu Mazowieckiego PTTK i jednego etatu w biurze Zarządu Okręgu Warszawskiego PTTK.

PRZED KAMPANIĄ SPRAWOZDAWCZO-WYBORCZĄ W 1970 ROKU

Uchwalone przez VII Walny Zjazd Delegatów PTTK zmiany dotyczące trwania kadencji władz naczelnych i okręgowych Towarzystwa z trzech do czterech lat miały między innymi na celu ujednoczenie terminów kampanii sprawozdawczo-wyborczej w Towarzystwie.

Na tej podstawie i zgodnie ze stanowiskiem Komisji Statutowej VII WZD PTTK, Zarząd Główny w swej Uchwale z dnia 25.X.1968 r. zobowiązał zarządy oddziałów PTTK do odbycia walnych sprawozdawczo-wyborczych zjazdów oddziałów w roku 1970, a następnie w ramach kampanii sprawozdawczo-wyborczej Towarzystwa w 1972 r.

Uchwała ta upoważniła również zarządy okręgów do zatwierdzenia wniosków zarządów oddziałów w przedmiocie skrócenia lub przedłużenia kadencji dla tych oddziałów, których termin zwołania najbliższych zjazdów wyborczych przypada w 1969 r.

W oparciu o uchwałę Plenum ZG PTTK z dnia 25.X.1968 r. — Prezydium ZG PTTK uchwaliło w dniu 15.X.1969 r. regulamin wyborczy obowiązujący oddziały, koła i kluby na prawach kół w kampanii sprawozdawczo-wyborczej w roku 1970.

Uchwalony przez Prezydium ZG PTTK regulamin został opracowany z uwzględnieniem zmian w Statucie PTTK przyjętych przez VII WZD.

Regulamin powyższy określa zasady zwoływania zjazdów i zebrań, sposób rozdziału mandatów, prawo do udziału w zjeździe i zebraniu oraz ich prawomocność, sposób ukonstytuowania się zjazdu lub zebrania oraz wymienia dokumenty zjazdowe.

Najważniejsze zmiany wynikające z poprawek w Statucie dotyczą tego, że:

- kadencja władz w oddziałach studenckich i międzyuczelnianych może trwać 1 rok,

- Komisja Rewizyjna Oddziału składa się z 3—11 osób,

- Walne Zebranie Koła jest ważne o ile zostało zwołane w sposób określony regulaminem oraz o ile w kołach liczących do 150 członków przybyło na Walne Zebranie co najmniej 1/3 liczby członków, zaś w kołach liczących ponad 150 członków, przybyło na Walne Zebranie co najmniej 50 członków.

Regulamin ustalił następujące terminy zjazdów i zebrań sprawozdawczo-wyborczych:

1. Walne zebranie kół (klubów na prawach kół) — do 28 lutego 1970 r.

2. Zjazdy oddziałów — do 31 marca 1970 r.

Kampania sprawozdawczo-wyborcza jest nie tylko akcją o charakterze organizacyjnym, powinna ona przyczynić się także do spopularyzowania wśród aktywnych i członków PTTK programu działania Towarzystwa w roku 1970, do ustalenia zadań kół i oddziałów w zakresie realizacji tego programu.

15.X.1969 r.

Prezydium omawiało program udziału PTTK w obchodach 100-lecia urodzin Włodzimierza Lenina oraz przygotowania do jubileuszowego XV-go Rajdu Przyjaźni Szlakami Lenina. Powołano zespół w składzie: J. Węgrzynowicz, Z. Tomkowski, W. Militz, R. Cetnarski, który dokona ostatecznych opracowań, a zespół w składzie J. Przędziecki, J. Krejca, W. Militz, K. Sileniewicz — jako zespół konsultacyjny XV Rajdu Szlakami Lenina.

Od dłuższego czasu działacze PTTK pracownicy naukowcy (m.in. dr dr: K. Stokłosa, R. Peretiatkowicz, J. Kruczała) podnoszą celowość podjęcia przez PTTK prac naukowych w zakresie turystyki. Dr Krzesław Stokłosa skierował do ZG memoriał zatytułowany „O zorganizowanie w PTTK ruchu dla dobra działalności naukowej i dydaktycznej w zakresie turystyki”, zawierający zwięzłe wyliczenie najważniejszych problemów zasługujących na naukowe opracowanie z dziedziny społeczno-kulturalnej, ekonomicznej, politycznej (zagadnienie studiów wyższych i organizacji badań naukowych; określenie roli PTTK w badaniach naukowych i dydaktyce wyższej w zakresie turystyki).

Z memoriałem zapoznano się kilku działaczy centralnych Towarzystwa, w tym wiceprezysi: J. Przędziecki i J. Węgrzynowicz, zastępca sekretarza generalnego W. Militz.

Dyskusja wykazała, że istnieje zgodność co do celowości podjęcia przez Towarzystwo prac naukowych.

W związku z tym Prezydium, uznając propozycję jako zasługującą na poparcie i bardziej szczegółowe zbadanie, upoważniło wiceprezesa J. Węgrzynowicza do przedstawienia kandydatów do zespołu, któryby podjął opracowanie tego problemu.

Prezydium przychylając się do wniosku Komisji Ochrony Przyrody, postanawia wystąpić do Państwowej Rady Ochrony Przyrody z wnioskiem ogłoszenia w roku 1972 Międzynarodowym Rokiem Ochrony Przyrody. W 1972 roku ma się odbyć międzynarodowa konferencja, pod protektoratem ONZ, na temat ochrony fizycznego środowiska człowieka, w 1972 r. przypada również setna rocznica utworzenia pierwszego parku narodowego na świecie (YELLOWSTONE NATIONAL PARK). W roku tym będą również na ukończeniu prace Międzynarodowego Programu Biologicznego, którego materiały odegrają ważną rolę w dziedzinie naukowych podstaw ochrony przyrody.

W dalszej części obrad, w związku z uchwałą Rady Ministrów zmieniającą sposób przygotowania i finansowania inwestycji, Prezydium ZG PTTK postanowiło:

1) wzmóc wysiłki w kierunku jak najszybszego przygotowania dokumentacyjnego dla rozpoczęcia budowy schronisk na Skrzycznem, nad Morskim Okiem, pod Pliskiem, domu wycieczkowego Korbielów, schroniska w Wołosatam, stanicji wodnej w Polańczyku, nad Zalewem Solińskim, schroniska pod Babią Górą, domu wycieczkowego Olsztyn k/Częstochowy;

2) kontynuować przygotowania dokumentacyjne inwestycji dla

schroniska im. Br. Czecha, czyniąc jednocześnie starania o włączenie tej pozycji do planu terenowego WRN Wrocław na lata 1971—1975. O tej decyzji zawiadomić należy Prezydium GKKFiT;

3) kontynuować starania o wprowadzenie do planu zadań zagospodarowanie szlaku Brdy! schronisk: Lubań, Raba, Przysłup; OTW nad Zalewem Zegrzyńskim; DW Szklarska Poręba, DW Zamość, 7 schronów górskich.

Centralny Zlot Turystyki Kwalifikowanej

OŚMIOMA RAJDAMI DO WROCŁAWIA

TEGOROCZNY sezon turystyki kwalifikowanej poświęcony był przede wszystkim imprezom, których celem było uczczenie 25-lecia Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Stąd mnogość wszelkiego rodzaju inicjatyw i nowych form w organizowaniu rajdów, spływów czy zlotów. Taką nową inicjatywą był niewątpliwie Centralny Zlot Turystyki Kwalifikowanej do Wrocławia zorganizowany właśnie dla uczczenia 25-lecia PRL, odbywający się w ramach akcji Turkus (Turkus jest hasłem pod którym rozumie się łączenie turystyki z kulturą i sportem).

Zlot został pomyślany w ten sposób, że w jednym regionie, w tym samym okresie czasu mogą się spotkać najmlodszy i dojrzały turyści, zwolennicy krajoznawczych dociekań i ochrony przyrody, ci, którzy chcą poznać historię współczesną kraju, zabytki przeszłości i ci, którzy lubią ciszę i spokój rezerwatów, piechurzy i kolarze, motorowcy i górolazi, kajakowcy i żeglarze, amatorzy marszów na azy-mut.

Na centralny zlot turystyki kwalifikowanej, który odbył się w dniach 21—28 września 1969 r. składały się następujące imprezy: Młodzieżowy Rajd Dokoła Wrocławia, w którym uczestniczyło ok. 400 młodych turystów, XIV Rajd w Górach Białskich z udziałem aż 1700 osób, VII Dolnośląski Zlot Turystyczny „Milicz 69”, w którym brało udział ok. 700 osób, Centralny Rajd Motorowy „Szlakiem Wielkich Budowli Socjalizmu”, który zgromadził ok. 250 motorowców, II Rajd Kolarski po Wrocławskiem z udziałem 100 kolarzy, Spływ Kajakowy „Nysa 69”, w którym uczestniczyło tyleż osób oraz Rajd na Raty „Szlakiem rezerwatów przyrody” z ok. 150 turystami. W sumie ta wielka impreza turystyczna, której bezpośrednim i doskonałym organizatorem był Oddział Wrocławski PTTK zgromadziła bez mała 3500

turystów. Nie odbyły się tylko z przyczyn niezależnych od organizatorów regaty żeglarskie na Odrze.

Warto dodać, że wszystkim imprezom wchodzącym w skład zlotu towarzyszyły konkursy krajoznawcze, konkursy sprawnościowe w poszczególnych dyscyplinach turystycznych na trasie itp. Z okazji zlotu wrocławski Foto-Pam zorganizował w Klubie Międzynarodowej Prasy i Książki wystawę pamiątki turystycznej.

Zakończenie zlotu nastąpiło na sztucznym lodowisku „Torpiast” we Wrocławiu. W uroczystości zakończenia uczestniczył prezes ZG PTTK Piotr Gajewski, który wygłosił do zgromadzonych turystów przemówienie, dziękując im nie tylko za udział w tym pięknym zlocie ale i wyrażając przekonanie, że tego rodzaju imprezy pogłębiają wiedzę o kraju, uczą poznawania piękna Ludowej Ojczyzny i są jednocześnie doskonałym odpoczynkiem po trudach pracy i nauki.

Prezes P. Gajewski dziękując następnie organizatorom — oddziałowi PTTK we Wrocławiu za ich wysiłek przy organizacji centralnego zlotu turystyki kwalifikowanej, raz za wielkie osiągnięcia w rozwoju i upowszechnianiu turystyki na Dolnym Śląsku wręczył Złotą Odznakę PTTK oddziałowi, nadaną mu przez Zarząd Główny Towarzystwa.

Zebrani na trybunach uczestnicy zlotu z wielkim wzruszeniem wysłuchali ślubowania, które złożyli najmlodszy turyści, ci z młodzieżowego rajdu dookoła Wrocławia. Kilkunastoletnia reprezentantka tych turystów mówiła w imieniu swych koleżanek i kolegów: „Wrocław, miasto w którym urodziliśmy się, w którym żyjemy, uczymy się i pracujemy, może na nas zawsze liczyć.”

Zakończenie zlotu uświetnił występ zespołu pieśni i tańca „Wrocław”.

Biuletyn Informacyjny ZG PTTK — redaguje Kolegium
Wydawca: Wydział Propagandy Zarządu Głównego PTTK
Adres redakcji: Warszawa, ul. Senatorska 11, tel. 26-23-51

Druk. Wyd. Zw. CRZZ. 896/69. Nakł. 6000+25 egz. K-71.